

Allt finns inuti.

Nätterna och rädslan

Porslinskras.

Är det allt som finns kvar? Eller finns det fortfarande konst värd att betala för? Handlar det om ord? Eller är det tonerna som ger orden sina värden? Jag vet ingenting längre. Men det känns som det slutar här. Det är sagt att allt börjar och slutar med evigheten. Evigheten? Jag brukar säga att livet började som ett hårt slag mot tinningen och slutar förhoppningsvis med döden. Jag vet inte om jag klarar en natt till på en stenig väg någonstans, eller i en trappuppgång långt borta. Jag vet inte om mina änglar har gett upp eller om det helt enkelt aldrig funnits några. Som jag har bett, nätterna och rädslan finns fortfarande där. Du har sagt det många gånger förr och du säger det igen ”aldrig mer, aldrig mer”. Men jag tror att jag har slutat hoppas på dina ord nu. Jag har alltid trott att du kan bli bättre, att du kan förändras. Men det känns som att det slutar här. Slut nu. Slut här. Slut.

Jag brukar inte vara den som ger upp. Men idag är jag det. Idag ger jag upp. Det finns inte direkt något kvar att kämpa för. Inte här i alla fall, som jag ser det nu. Men vi ska flyga iväg. För vi kan flyga. Jag vet att vi kan, jag har sett oss. Du vet där uppe bland alla vackra moln där solen gnistrar nästan vit och vackerhet är det enda som existerar. Existerar... Är det kanske vår existens som fått det att bli såhär fel? Det kanske inte var menat så att porslinskraset skulle ske just idag. Den vita koppen med blåa blommor och lite guld i kanten kanske skulle ha varit sönderslagen redan för längesedan. Kanske redan innan tårarna på dina kinder börjat rinna, inte nu, inte efter. Vi borde inte ha gjort det här.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tulipanmaros med Poeter.se id #5085 innehar upphovsrätten